

10 DAGEN DOOR DUITSLAND

Op vrijdag 16 juni 2017 om 9 uur stonden Fons, Jan-Willem, Kees van Dijk en Matthieu aan de start voor de eerste dag die voerde naar het Teutoburger Wald. Dit keer niet de Alpen, de Dolomieten of de Jura, maar met de klok mee via Bielefeld, Hamburg, de Oostzee tot aan Rügen en dan via Brandenburg afzakken naar het Zuiden om bij Halle weer westelijk te rijden door de Harz en via het Sauerland weer naar huis. Howard en Joyce moesten afzeggen en Rob Davelaar kreeg een hulpkreet die hij terecht niet kon negeren. Harry

Leduc zwichtte voor een ander aantrekkelijk motoravontuur zodat Léon zijn binnen slaap kamergenoot kwijtraakte en alleen in een pensionnetje is ook niet alles.

Het rijdt wel lekker met z'n vieren, dus de stemming was prima het eten in Duitsland is goed en betaalbaar en een lekkere salade voor de lunch zorgt voor een grote grijns op het gezicht.

De eerste camping in Detmold beviel goed en 15 minuten lopen naar een overigens voortreffelijk Italiaans restaurant was goed te doen.

De volgende ochtend naar het Hermann Denkmal, nu we toch in de buurt zijn. Hermann is de Duitse vertaling van Arminius, een Germaanse vorst die in het jaar 9 een Romeins leger van

15 tot 20000 man versloeg in deze streek. Zijn tegenstander was de Romeinse stadhouder Varus. De slag staat bekend als de Varusschlacht.

In 1838 werd aan dit 53 meter hoge monument begonnen, er was behoefte aan heldenverering na de recente overwinningen tegen Napoleon.

Middels het gebruik van het trottoir wist voorrijder Kees behendig de slagboom te vermijden. Cultuur is goed maar het liefst gratis.

We hadden een beste rit voor de boeg en we wilden op tijd in Siek bij Hamburg zijn omdat

zoonlief Léon Groenewoud daar een Computer Game toernooi van het spel “League of legends” organiseerde. Idd waren we klokslag 4 uur ter plekke en we werden hartelijk ontvangen door zijn vrouw Tina en even later door Léon rondgeleid, ook bovenop het

platform van de Big Betty Truck die gebruikt wordt als mobiel podium en door heel Europa gaat toeren.

De zoon van Fons is een enthousiaste speler en omdat het toernooi wereldwijd live werd uitgezonden zag hij zijn vader ook

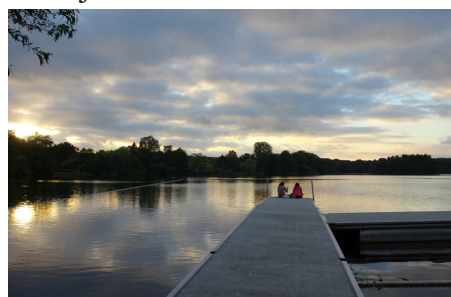
nog op TV.

De camping was 10 kilometer verderop aan de Grossensee,

alweer een prima Italiaans restaurant aan de oevers van het meertje.

Een kampvuurtje was een extra bonus voor de pyromanen onder ons.

De volgende dag via eerst de oude zoutroute richting Oostzee. Bij de DDR stad Schwerin reden we langs het prachtige paleis van het toenmalige Groothertogdom Mecklenburg-Schwerin dat stand hield van 1815 tot 1918. Verder ging het via een toeristische route naar het doel Dierhagen aan de oevers van de Oostzee. Jan-Willem reed dit keer voor en tot mijn verbazing reden we opeens op de Autobahn A20 richting Rostock. Bij de eerste parkeergelegenheid werd Jan-Willem gestopt. Wat bleek? Hij had, tegen het advies van de routemaker in, zowel de tracks als de routes op zijn Zumo 550 geladen. Ofschoon hij daarna alleen de tracks en de waypoints converteerde blijkt toch dat door de op de Zumo aanwezige routes een conflict kan ontstaan. Fons nam de zaak over, het was zijn vuurdoop die hij prima doorstond.

Het was warm aan de kust, wel een pittig windje. De tenten stonden rap. Kees had lopen knoeien en te weinig kleding meegenomen dus hij wilde wassen. Hij gaf de voorkeur aan het Robijn wasmiddel van JW in plaats van mijn REI, die zijn Ans

ook altijd gebruikt. Het stelde onze vriendschap behoorlijk op de proef. Op de camping was een restaurantje die om 6 uur openging en klokslag 9 uur dicht. Vóór die tijd was een winkeltje open waar het lokale bier goed smaakte

Het scholletje smaakte ons prima, Kees moest daar niets van hebben en hij wilde de gemeenschap laten weten dat hij regelmatig gezond eet.

(Let op het bord eronder, dat is leeg, en het groentebordje nog steeds vol)

Dag 4 bracht ons naar Rügen, een kort stuk van ongeveer 90 kilometer. Fons reed weer voor

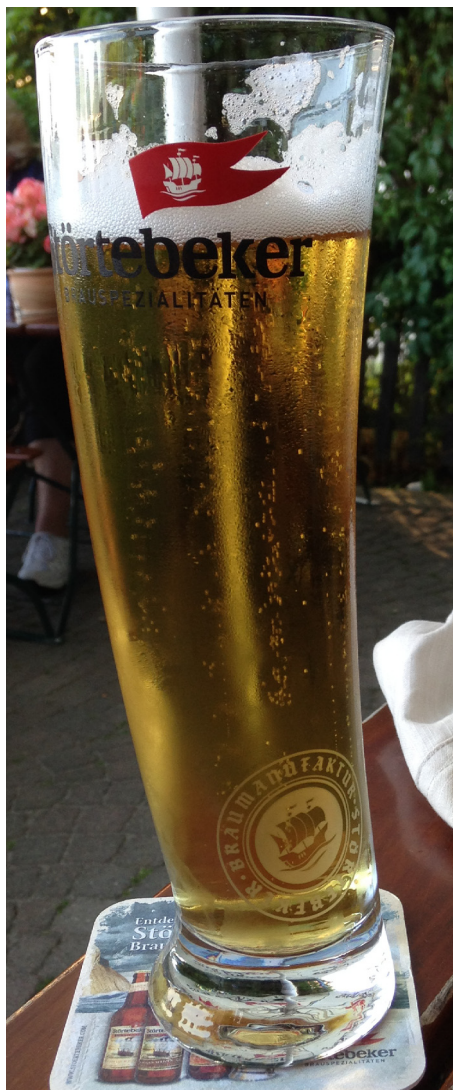

omdat het gisteren goed was gegaan. Na de brug oversteek bij Stralsund bogen we rechts af om de toeristisch mooier route naar het zuidoosten van Rügen te volgen. Langs klaproos en korenbloem velden reden we, en ook door de mooie plaats Putbus met zijn voorname witte villa's. Bij de Naturcamping in Alt Reddevitz werden we enthousiast ontvangen.

Je kon zien dat ze in die hoek van Rügen niet veel buitenlandse gasten gewend zijn, en dan gelijk 4 volgepakte BMW Motorrijders! We maakten gebruik van de welwillendheid om een mooie prijs te onderhandelen voor de 2 overnachtingen. In plaats van de 17 euro p.p.p.d. op de prijslijst betaalden we 10 euro per nacht, inclusief een muntenvrije warme douche. Broodjes konden besteld worden en een doos eieren werd gratis geleverd. Top gastvrijheid. op een prachtige natuurcamping.

Het lokale Hefeweizen, ook de alcoholvrije versie, smaakte prima. Eigengereid is het volk hier wel, we konden het merken aan de bediening en aan de glazen.

Op dag 5, dinsdag, besloten
we Rügen te verkennen omdat

Usedom (V2 en U boot basis)
niet per boot te bereiken was.

deze vaart alleen op woensdag. Bovendien wilden we een Rügen bezichtiging niet missen. De krijtrotten waren bijzonder, we werden er in Nationaalpark Jasmund vanaf een parkeerplaats per bus naartoe gebracht. Anders dan in Engeland is het plateau dicht bebost met vooral majestueuze beukenbomen die het plaatje compleet maken. Oordeel zelf. Een flinke wandeling zuidwaarts maakten we vanaf de Königstuhl. Terug weer met de bus, het lijkt wel een vakantie van de Zonnebloem. Onze kleding en helmen waren bij de kaartverkoop achtergelaten.

Voordien hadden we al het vakantieoord Prora bezocht. Het was een "Kraft durch Freude" vakantieoord dat in opdracht van Hitler was gebouwd voor de vrouwen en kinderen van de arbeiders en soldaten. Na vele jaren leegstand is begonnen met het renoveren van de

immense gebouwen tot hotel en appartementen. Het ligt direct aan een kilometers lang aantrekkelijk strand, niet ver noordelijk van de chique badplaats Binz. Op de terugweg nog even langs de boulevard en pier van Binz. Toen we opperden om zelf te koken dit keer stond Fons klaar om spaghetti bolognese te maken. Hij wilde dat alleen doen, dan kon hij zich beter concentreren zei hij. Volgens ons wilde hij het

geheime recept niet prijsgeven. Het smaakte voortreffelijk.

Op woensdag een lange dag richting Zuiden. Dus nu met de pont het eiland Rügen aan de zuidkant verlaten. We wilden een afsteker maken naar Usedom om daar toch nog even de sfeer te snuiven. Vanaf het hek keken we op het museumterrein waar de V1 en V2 stonden opgesteld en even verderop bij de haven viel een Russische onderzeeër te

beziichtigen. Een grote die dienst heeft gedaan om vliegtuigen met raketten te bestoken. Peenemünde heeft nog steeds een gesloten militair gebied volgens de kaart. De V2 werd op Peenemünde gebouwd en in 1942 vandaar voor het eerste gelanceerd. Na een hevig bombardement van de RAF in 1943 werd de productie verplaatst naar de Harz, in ondergrondse ruimtes. Verder ging het naar Neubrandenburg, we kwamen ook nog langs Ferropolis, in een voormalige DDR streek die de Lausitz heet en waar vroeger in dagbouw bruinkool werd gedolven. Nu is de groeve met water gevuld en op een eiland staan nog enorme

graafmachines waar podia zijn gebouwd voor muziek concerten. De plek was helaas afgesloten vanwege een festival. Eromheen stonden duizenden tenten en tentjes van de Full Force Heavy Metal Festivalbezoekers. Even na zessen reden we de camping aan de Havel op in het plaatsje Ketzin 370 kilometers, maar voldaan dat we toch ook nog Peenemünde op het eiland Usedom hadden bezocht.

Bij de veerpont was een goed restaurant maar toen wij daar om 20:30 aankwamen was de keuken al een half uur dicht. De campingbaas begreep er niets van toen we hem belden om raad en verwees ons naar een XXL

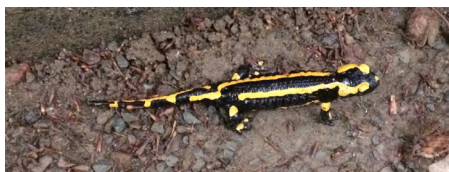

restaurant. Niet zo mijn ding maar JW aarzelde niet om een oversize schnitzel te bestellen. Het eten

was lekker, niets te mekkeren. Donderdag op weg naar de Harz, via het pontje over de Havel.

De laatste 100 kilometer zwieren en zwaaien waarbij de lucht donkerder en dreigender werd. Droog kwamen we aan en het spande erom of we de tenten droog konden opzetten. Het lukte maar we moesten in allerijl onze bagage veiligstellen en ons voor flinke hagelstenen zo groot als knikkers beschermen door in de camping keuken te vluchten. Kort daarop werd deze Salamander gespot. Zeldzaam?

Op vrijdag een 90 kilometer

rondrit die ons langs de Rappbodentalsperre voerde met een grote voetgangers hangbrug én een mogelijkheid om 1 kilometer hangend aan kabels naar beneden te vliegen. Helaas was niemand die mee wilde doen, ook al niet bij de verderop gelegen bobbaan zodat Matthieu zijn hang naar kriebelend avontuur niet kon bevredigen. Ter plekke hoorden we van een mooi Vakwerkstadje die flink onder water had gestaan in het verleden toen de dam er nog niet was.

Toevallig bleek Quedlinburg in het verlengde van onze route te liggen dus stuurde Kees zijn 1100 ernaartoe. Het bleek de moeite

waard, alleen al vanwege de heerlijke Julius Meindl koffie met

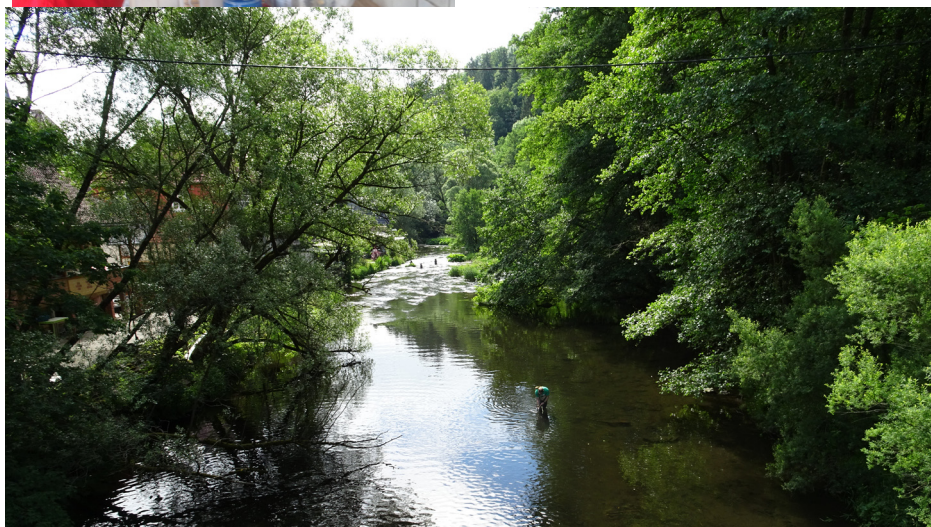
royale kersenkruimelkoek. Even bijkomen voor de winkel van

Waldemar Cierpinski, de 2-voudig Olympisch Marathon Kampioen uit de tijd dat het gebied onder DDR bewind stond. Zal wel geen zuivere koffie zijn geweest. Het rode Asic shirt uit de etalage was nog DDR geprijsd, nu dus te bewonderen om de schouders van uw auteur. Op de terugweg inkopen gedaan bij Edeka. Nu stond Fons toe dat Matthieu hem ging helpen met Macaroni speciaal.

Zaterdag alweer op weg naar de laatste camping aan de Edersee. In de rivier de Bode (ja, die van de stuwdam) stonden forelvisseren toen wij de brug over staken om aan de rechteroever onze weg te vervolgen.

Het bleek een smalle, onverharde weg met kuilen en plassen. Ik zal Tony informeren, leuk was het, al vonden de wandelaars aldaar het maar niks.

Heerlijk gegeten op de camping waar kokkin Sybille met smakelijke hand de scepter zwaaide. Kees kreeg zowaar zijn geliefde zigeunerschnitzel

Landschappelijk een mooie route. Op de camping stonden we achteraan op een tentenweide naast een vijver. Voor muggen hoefden we niet bang te zijn bezwoer de campingbaas. De larven worden door de kikkers opgegeten. Dat we van het gekwaak wakker konden liggen werd er natuurlijk niet bij verteld.

(op de kaart vermomd als paprikaschnitzel) die hij tot nu toe op vorige menukaarten vergeefs had gezocht.

De laatste dag ruim 100 kilometer aangenaam zwieren, slechts getemperd door een uur regen. De enige regen die we in 10 dagen op de motor hadden, een zeldzaam geluk. Toen onder Keulen de A4

op voor de laatste 190 kilometer Autobahn.

Bedankt voor het gezellige samenzijn jongens, en ook dank aan Kees voor het verrassende onderdeel wat hij bij zich had: een reparatiebuisje voor mijn alu tentstok die ik bij het opzetten

op de eerste dag al brak, en Jan Wilem voor het ijzersterke ducttape om het geheel bij elkaar te houden. Toepasselijk dat “ducttape” Engels is voor “buizenplakband”

Matthieu

